Holkot, Robertus: Super sapientiam Salomonis
Basel: [Johann Amerbach, and Johann Petri de Langendorff?], 1489, 1489 Seite 99

enĩ ita eſt ꝙ aliquis ẽ dñs alicuiꝰ manerij ⁊ di-
mittit illud in aliena cuſtodia: ita ꝙ alij ad cer-
tũ terminũ capiũt fructũ illius: dicimus ꝙ licꝫ
maneriũ ſit talis dñi: nõ tamen ẽ in manu ſua:
ſ; tũc ꝓprie quãdo inhabitat et recipit fructuꝫ
⁊ vſũ tũc dicimus eẽ in manu ſua. Modo dñs
bene eſt dominus pctõꝝ: et tñ nõ ĩhabitat eos
per grãm: nec recipit fructus ab eis: et iõ non
anime pctõꝝ: ſ; aĩe iuſtoꝝ in manu dei ſunt.

Lectio. XXXI.

Et ſi coram homini
bus tormẽta paſſi ſũt: ſpes illoꝝ ĩmor
talitate plena ẽ: in paucis vexati: in multis bñ
diſponent᷑. Quoniã deꝰ tẽptauit illos et inue-
nit illos dignos ſe. Poſtꝗ̃ ſpũs ſctũs decla-
rauit q̃d iuſti hoĩes ꝑcipient in futuro eterna-
A liter. Hic conſequenter oñdit q̃d ſuſtinent in p̃
ſenti tꝑaliter: et qꝛ pene q̃s ſuſtinent ⁊ p̃mia q̃
ꝑcipient ſũt cõtraria: iõ faciẽs quãdã cõparati
onẽ vtit᷑ quodã colore rhetorico q̃ dicit᷑ antithe
ſis: q̃ſi ꝯtrapoſitio: vel antitheto vel contẽtio
ſm Tulliũ. v. rhetoꝛ. ſue. Et ẽ figura talis: qñ
aliquis in locutiõe cõtraria cõtrarijs cõtrapo-
nit: ſicut facit Apl's. ij. Cor. vj. Per infamiam
et bonaꝫ famã a dextris ⁊ a ſiniſtris: Et Eccl.
xxxiij. Contra bonũ malũ et cõtra vitã mors.
Sic cõtra virũ iuſtũ peccator. Iſto genere elo-
quentie vtit᷑ ſpũſſctũs in iſto textu oſtendẽs ꝙ
illa que ſancti patiũt᷑ in p̃ſenti nõ ſũt equalia il
lis q̃ ꝑcipiunt ĩ futuro ꝓ p̃mio. Et ponũt᷑ tres
antitheſes conſequent᷑. Sancti enĩ in p̃ñti tri-
bulant᷑ vexant᷑ ⁊ tẽptãt᷑: tribulãt᷑ in penis: vex
antur in verbis et tẽptãt᷑ in diuinis ꝓmiſſioni
bus. Sed cõtra tribulatiões penaꝝ: hñt ſpeꝫ
ĩmortalitatis. Contra vexationẽ cõtumeliaruꝫ
habent ſpem eterne trãquillitatis. Et cõtra di-
uinã tẽptationẽ: habent ſpem p̃cipue dignita
tis. Dicit ꝗ̃ p̃mo ponens p̃mã cõtrarietatẽ.
Et ſi corã hominibꝰ tormenta paſſi ſũt. Coram
hoĩbus q̃ tñ exteriora vident. j. Reg. xvj. Hõ
videt ea q̃ parent. Tormẽta paſſi ſũt in corpo-
re ſuſtinẽdo. ſpes illoꝝ ĩmortalitate plena ẽ: h
eſt dictũ. ſperauerũt a dño ꝓ ſua iuſticia p̃mia
ri: et illa ſpes eſt plena et nõ vacua: ſicut malo-
rũ de qua infra in iſto capitulo. vacua ſpes il-
loꝝ: vnde ſpes illoꝝ nõ cõfundit ad Ro. v.
Scõa antitheſis ẽ tal'. Sancti ſũt in p̃ ſẽti ve
xati verbis contumelijs et iniurijs: tamẽ hec
ſunt pauca reſpectu illorũ que ad ſuã beatitu-
dinẽ aggregabũt᷑. quia ſm Boetiũ. Beatitu-
do eſt ſtatus oĩm bonoꝝ aggregatiõe ꝑfectus
Et iõ dicit: ĩ paucis vexati in multis bñ diſpo
nent᷑. Multũ et paucũ ſicut magnũ et paruuꝫ
ſunt relatiua: ſicut ptꝫ in p̃dicamẽtis. ca. d q̃n-
titate. Vñ ſi illa q̃ patimur in p̃ſenti cõꝑent᷑ ad
ea que bonis dabũt᷑ in futuro ꝓ mercede: licet
ſint in ſe valde multa: vident᷑ tñ in cõꝑatione il
loꝝ valde pauca. ad Ro. viij. Non ſũt cõdigne
paſſiões huiꝰ tꝑis ad futurã gloriã que reuela
bit᷑ in nobis. Tertia antitheſis ẽ talis. Deus
tẽptat ſanctos in p̃ſenti. ſ; nõ ad eoꝝ detrimen
tũ et deiectionẽ: ſ; ad eoꝝ emolimẽtũ et ꝓmoti
neꝫ. Unde dicit ꝙ deꝰ tẽptauit illos et inuenit
dignos ſe. id ẽ ſua ſocietate et dilectione. Et
notandũ ꝙ difficile ſ; virtuoſuꝫ ẽ ꝙ hõ fiat dig B
nus deo. Ad hoc enĩ requirit᷑ ꝑfectus mundi
contẽptus. Vñ xp̃s dixit Math. x. Qui amat
patrẽ et matrẽ pluſꝗ̃ me nõ ẽ me dignus: ⁊ q̃
amat filiũ vel filiã pluſꝗ̃ me nõ ẽ me dignus: ⁊
q̃ nõ accipit crucẽ ſuã et ſeq̃t᷑ me nõ eſt me dig-
nus: ergo quicunq; vult dignus eẽ xp̃o: opor-
tet ꝙ ſeip̃m det ꝓ xp̃o. Huiꝰ ꝓbatio ẽ: qꝛ demõ
ſtrato quocunq; hoĩe contigit ſic arguere. aut
iſte diligit xp̃m pluſꝗ̃ filios et filias et ſemetip-
ſũ: vel nõ? Si nõ: nõ ẽ dignꝰ xp̃o. Si ſic: dat ſe ꝓ
xp̃o. qꝛ q̃ nõ accipit crucẽ ſuã et ſequitur xp̃m:
nõ ẽ eo dignus. Notãdũ ꝙ tẽptare impro-
prie cõuenit deo: qꝛ tẽptare ꝓprie eſt aliq̃d ex-
periri vt habeat eiꝰ cognitionẽ: ſicut hõ tẽptat
vinũ et magiſter diſcipulũ. Alit᷑ dicit᷑ temp-
tare expiri aliquẽ cũ intentiõe manifeſtãdi cõ-
ditiões eiꝰ alijs. Primo mõ deus tẽptare non
põt. Sꝫ ſcdõ mõ. Vñ Geñ. xxij. Temptauit de
us Abraaꝫ. Tertio mõ dicit᷑ tẽptare: callide
accipe expientiã alicuiꝰ hoĩs cũ itẽtiõe decipiẽ-
di: et ſic ꝓprie cõuenit diabolo: et nullo modo
deo: qꝛ Iac. j. dicit᷑. Nemo cũ tẽptat᷑ dicat. qꝛ a
deo tẽptor. Deus enĩ intẽptator ẽ maloꝝ. Ip-
ſe enĩ neminẽ tẽptat. Glo. Deus tẽptat nõ ſe-
ducendo ad malũ: ſ; exercẽdo ad meritũ. Alit᷑
põt exponi ſic: deus tẽptat illos. i. temptari ꝑ-
mittit. Et notãduꝫ ꝙ deus electos ſuos tẽp-
tari ꝑmittit ſpecialiter ꝓpter tria. Primo ad ex
ercenduꝫ noſtre nature ꝓbitatẽ qui habemus
vſũ liberi arbitrij ꝑ grãm informati ſi velimꝰ.
Si rex dediſſet arma ⁊ equũ nobiliſſimũ alicui
militi: ille ꝓbit᷑ et virilit᷑ ĩ bello ꝓ honore regi ſe
exponeret et amore: rex nõ ĩmerito eũ accipet
Xp̃s rex dedit nob arma liberi arbitrij cuꝫ eq̃
corpis nr̃i et ſũt q̃ſi ſimilia armis dei: qꝛ ad ima
ginẽ et ſilitudinẽ ſuaꝫ fecit hoĩeꝫ. Geñ. j. et ad
Eph. vj. Induite vos armaturã dei vt poſſitis
reſiſtere aduerſꝰ iſidias diaboli. ꝗ̃ nos ꝓ hono
re regi nr̃i virilit᷑ expõamꝰ: alioq̃n noſmetip̃os
decipimꝰ et dãnamꝰ. Job. vij. Tẽptatio ẽ vita
hoĩs ſup terrã: ſic deꝰ tẽptauit Abraã de imo-
latiõe filij ſui vnigeniti. Geñ. xxij. Sic etiã oẽs
ſuos amicos tẽptari ꝑmittit. Tob. xij. Quia
acceptꝰ eras deo: neceſſe fuit vt deꝰ tẽptaret te.
Conſtantinus impator voluit probare qui de
familia ſua eſſent viri chriſtiani et fideles. ⁊ ce-
tera. Ita chriſtus permittit viros catholicos a
mundo temptari. et qui mundanam gloriam
que eſt quaſi idolum adorant: de ſuo expellit
ſeruitio. Quia nemo poteſt duobus dominis
ſeruire: qui idolum adorare contemnit in ſuo

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-277/0099
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG